

mat glanzen, vreemd-beschubde wonderlijke wezens. Bloemenkleuren waren gedempt tot sonore tonen, en onder het zwaar geboomte toonden schemer-duistere gordijnen die droomwerelden verborgen. In de zingende stilte sloeg zacht en bescheiden een ontwakende vogel aan, en meer klonk hier en daar een teer getjilp. Het nachtelijk mysterie loste zich op in de dagelijksche werkelijkheid.

„Zoo zijn wij,” sprak Sander zacht-ontroerd.

„Het is geen nacht, het is geen dag,” mompelde Struwentius, „het is een schoone illusie.”

„Alle schoonheid is illusie.”

„Sander, je wilt toch niet . . . en je jonge liefde.”

„Alle waarachtige liefde is illusie.”

Een vogel waagde een langen triller. Het verstierf in een zacht-hortend tjilpen. In de verte kraaide de eerste haan. Door de tuin zuchtte wind en een rilling liep door het gebladerte. Er stierf wat en er werd wat geboren, een snik en een zachte juichkreet.

Van den toren tingde de klikslag.

Dan begon Struwentius stil te lachen, klopte Sander op den schouder, schudde hem zacht heen en weer.

„Kom jong, ga naar huis, je hebt wijn gedronken, en . . . je bent verliefd.”

Sander lachte, ingehouden, maar met een volheid en klaarte als kwam het diep uit zijn gemoed.

Als Struwentius peinzend alleen door den tuin wandelde klonk hem nog steeds die lach in de ooren, de lach van 't geluk.

„Hij is arm,” mompelde hij, „z'n armoede zal hem misschien helpen, God geve het.”

Statig begon een klokkenkoraal door de ijle morgenlucht te galmen. En terwijl Struwentius zijn horloge te voorschijn haalde keek hij op naar den torenkoepel. Zoo bleef hij staan, met het horloge in zijn hand. Lang, seconden lang keek hij omhoog naar gulden letters, glanzend in het eerste zonlicht.

Tot dat het als een vlammend — mene mene tekkel — voor zijn oogen schemerde: Fortis age, Fortis age. . . .

Deventer, 1936.